

overordnet plan sammen med noen av verdens fremste eksperter. Derfor arrangerer professor Ståle Eskeland og undertegnede 18. september et heldagsseminar om temaet «Rettsmedisinsk sakkyndighet i fortid, nåtid og fremtid: Mot et paradigmeskifte ved vurdering av rettsmedisinsk sakkyndighet i straffesaker». Møtet i Universitetets gamle festsal er gratis og åpent for alle interesserte, så jeg håper å se Guldseth på seminaret. Rettsodontolog Tore Solheim som Guldseth støtter seg på, er påmeldt som en av deltakerne. Solheim har uttalt at tannbittbeviset er like sikkert som et DNA-spor, og derfor står sterkere i dag enn i 1958. Selv om dette er en ubegripelig påstand, ønsker jeg å presisere at seminaret ikke i første rekke vil dreie seg om Torgersen-saken, men om prinsipielle sider ved det faglige grunnlaget for sakkyndiges rolle i straffesaker.

Torgersen-saken fremstår som et klassisk eksempel på manglende viten-

skapelig tilnærming i rettsmedisinsk sakkyndighetsvurdering, slik dette alvorlige problemet nylig ble grundig belyst i *Science* med bakgrunn i gjenopptakelse med frifinnelse i amerikanske straffesaker (1). Også det engelske rettsvesenet har vært utsatt for tragisk villedende medisinsk ekspertise (2). Det er ingen grunn til å tro at forholdene har vært bedre i Norge. I motsetning til hva Torbjørn Guldseth hevder, finnes det mer enn to kjente saker med justismord i norsk rettsvesen; les f.eks. om hvordan rettsmedisinsk sakkyndighet sviktet i Hetle-saken (3). Dessverre er det ofte vanskelig å etterprøve slike dommer når ikke DNA kan brukes som bevis med stor vitenskapelig sikkerhet.

Det fremgår tydelig at Torbjørn Guldseth har stor tillit til norsk rettsvesen. Jeg anmoder han derfor på det mest innstendige å lese Harald Stanghelles innsiktsfulle kommentar 30. august (4) i kjølvannet av den tragiske Fritz Moen-saken. Dette bør være en

vekker også for Guldseth etter å ha interessert seg for Torgersen-saken helt siden 1964.

Litteratur

1. Saks MJ, Koehler JJ. The coming paradigm shift in forensic identification science. *Science* 2005; 309: 892–5.
2. Marshall E. Science and law. Flawed statistics in murder trial may cost expert his medical license. *Science* 2005; 309: 543.
3. Schiøtz A. Hetle-saken: en rettsmedisinsk slagmark. *Nytt norsk tidsskrift* 23 (No. 4), antatt for publikasjon, 2006.
4. Stanghelle H. Møtet med den utstøtte. *Aftenposten, Kultur*, 30. august, 2006, s. 30.

Per Brandtzæg
Patologiklinikken, Rikshospitalet-
Radiumhospitalet HF, Oslo

Kompetansekrav – mål og delmål

Carl Christian Blich svarer presidenten

Jeg takker for presidentens svar til mitt innlegg i Tidende nr. 10. Jeg kan forsikre om at jeg ikke har endret standpunkt, men jeg reagerte på svaret Jan Line mottok fra hovedstyret, fordi det kunne synes som om man er fornøyd med det målet som nå er nådd hva gjelder allmennpraktikerens anledning til å utføre implantatprotektikk for trygdens regning.

I samtlige seks år da jeg var president, understreket hovedstyret allmennpraktikerens rolle som «rygggrad» i tannhelsetjenesten. Jeg har selv ved flere anledninger fremført dette budskapet i forskjellige fora. Livet består imidlertid av forhandlinger der man må akseptere delmål på veien. Jeg har derfor forståelse for den gjeldende godkjenningsordningen som et slikt opp-

nådd delmål i 2006. Jeg hadde håpet at styret ville benytte anledningen mitt innlegg ga, til å synliggjøre for medlemmene hvilke mål man har for allmennpraktikerens faglige rolle utover dette. Jeg er helt enig med presidenten i at man kan oppnå stagnasjon om man ikke er villig til å fire på krav. Like fullt er det viktig å beholde sine mål for ikke å bli stående på stedet hvil. Målet har vært at allmennpraktikeren skal beherske de til enhver tid anbefalte terapiformer som faget bringer og kunne skaffe seg den nødvendige mengdetrening for å opprettholde kvalitet uavhengig av finansieringskilde. Selv om det er en utfordring for lærestedene, må også implantologi bli inkorporert i læreplanene, slik at fremtidens tannleger kan beherske dette på linje med andre

deler av faget. Befolkningen flere steder enn i de store byene må kunne få et slikt tilbud, og det må være NTFs målsetting å bidra til en slik utvikling.

Til slutt – bare så også det er helt klart – spesialistenes rolle som veiledere, diskusjonspartnere og utøvere av spesielt krevende terapi står jeg fast ved. Mitt innlegg er ikke en desavuering av deres tilleggskompetanse.

Carl Christian Blich

Adresse: Stomapro, Startingsg. 28, 0161 Oslo